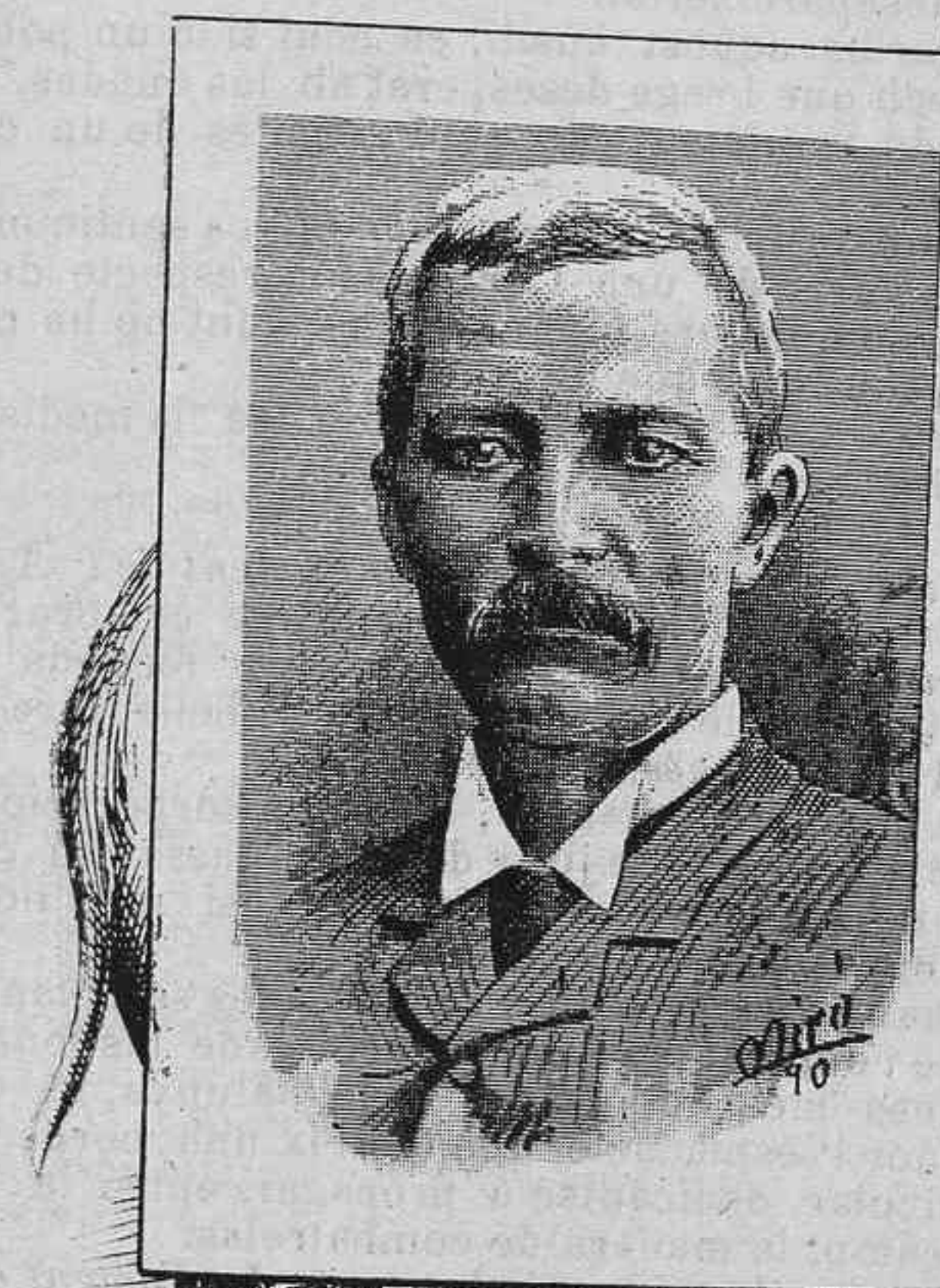

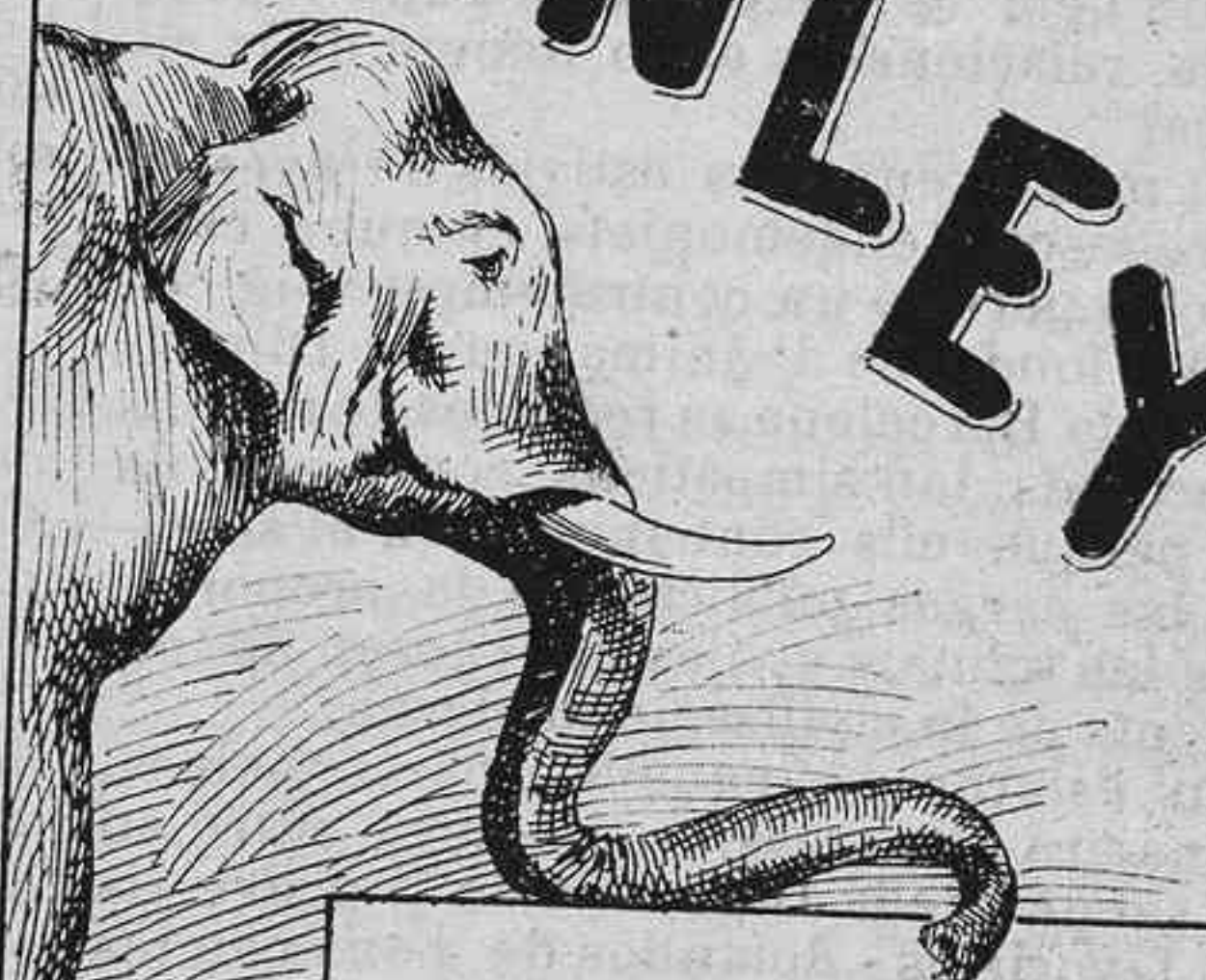
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

STANLEY

Si vist com á periodista
es lo *reporter* primer,
encara es molt més notable
baix l' aspecte de viatjer.

Ha explorat lo centro d' Africa,
y deu mil cops ha probat
que maneja rifle y plòma
ab igual facilitat.

CRÓNICA.

Ja ha passat. Y per cert que ha tingut ben poca solta.

¡Quina diferencia entre 'l Carnestoltes de ara y 'l que se celebrava á Barcelona de 25 á 30 anys enrera!

La mateixa diferencia qu' entre un jove alegre, franch y amich de divertir-se y un vellot mal humorat y neguitós que á lo millor vol fer una broma y li resulta una solemne tonteria.

¿Qué s' ha fet del bon humor de aquell temps, en que tothom s' entregava al bullici á tota brida; en que la alegría s' desbordava per carrers y places; en que 'l Carnaval de Barcelona igualava, si no excedia, als més renombrats de las més famosas ciutats italianas?

Ja casi ni 'l recort ne queda. Aquella generació va desapareixent, sent ja en gran número los que llavors figuravan en primera línea, que se han despedit per sempre del Carnaval de la vida.

De todas las festas carnavalescas, avuy tan degeneradas, la única que conserva tota la popularitat, es la costum de anarlo á enerrar. Una generació inmensa s' escampa, si no plou, pels alrededores de la capital, y á despit de la Iglesia que ab la tétrica professó de la *Bona Mort*, recorre 'ls solitaris carrers, se dona un dia de *bona vida*. ¡Digna inauguració de la Quaresma!

Al temple se posa sobre el front dels fidels la cendra simbólica que 'ls recorda que de la pols procedeixen y á la pols han de tornar... y á Pedralbes, á Miramar, á San Gervasi, á Vallvidrera, per tot arréu ahont fumeja una cuyna de fonda, de restaurant ó de taberna. 's rega aqueixa pols ab la major alegría, y no ab aygua clara, sino ab bons rajolins de xaretlo. Més val aixís, ja que, com deya un intel·ligent en materia de aixecá 'l cotze:

—Aquesta vida es un *trago*. ¡Y que duri tant com puga!

¿Per qué no hem de ocuparnos alguna vegada de cosas útils, relacionadas ab lo foment de la riquesa pública?

Recordant mas excursions estivals á través de camíns pedregosos y endemoniats, en que á cada pas se troba un perill ó un contratemps, vaig celebrar desde 'l fondo de l' ànima, que la Diputació provincial de Barcelona se recordés de aquells poblets arreconats, tan simpátichs, com dignes de millor sort, perque ells contribuheixen al sosteniment de las cargas públicas en la proporció mateixa que las ciutats y vilas que gosan de tots los refinaments de la civilisació moderna.

Ara sí qu' estarán bè aquells pobres pobles, destinats fins ara á rosegar l' ós,—deya entre mí mateix—al saber que la Diputació de la provincia tractava de favorirlos, dotantlos de bons camíns vehinals.

Pero he llegit las bases, mediant las quals se 'ls brinda aquest favor, y m' ha caygut l' ànima als péus.

Y no es que desconega qu' es molt important la ajuda que 'ls ofereix la Diputació; pero hi ha una circumstancia que en certs cassos fa completament inútil l' ausili ofert.

La Diputació provincial ajudarà únicament á las poblacions qu' estigan al corrent de pagos ab la Provincia: respecte als pobles endarrerits, als pobles que no pòdent sostenir ni l' ànima que portan, están en descubert ab la Diputació,

aquests que no esperin res de la [Corporació provincial.

¿No 'ls recorda aixó la dita del pobre del quènt?

A un pobre molt pobre, un senyor li feya caritat, donantli una pesseta en plata, y dihentli:

—Tornéume tres rals.

—¡Oh, no 'ls tinch!—digué l' infelís.

—Llavors vinga la pesseta.

—¡Malvia je 'l mon dolent!—exclamá 'l pobre veyent escaparseli la limosna—que has'a per demanar caritat se necessita tenir diners!

Molts cops haurá succehit que una familia endutada, haurá dit:

—Las noyas cusint á la má no guanyan res...

¡Si al ménos tinguessen una maquineta de cusir, pagariam lo que devém y menjaríam!

Figúrinse que surt un benefactor y diu:

—Jo estich resolt á regalar máquinas de cusir á familias necessitadas; pero ab una condició, que las tals familias no han de deure res á ningú.

De lo qual resultarà que 'ls més infelissos quedarán sumits en la miseria y la desesperació, mentres que 'ls que gosavan un relatiu benestar, veurán acreixer los seus medis d' existencia.

¿Es aqueixa la conducta que ha de observar una corporació paternal ab las poblacions qu' estan baix la seva dependencia?

No, mil vegadas La Diputació deuría mirar, ans que tot á qué son deguts los atrassos dels pobles, y si aquests se deuen á las malas cullitas, á las calamitats de la naturalesa ó al aïslament en que 's troban, per el's primer que pels altres deurían ser los ausilis de la Provincia. Un bon camí vehinal tal vegada 'ls salvaría, donant valor als fruyts de la terra, ja que facilitaria la seva extracció. Y un cop aixó lograt, los atrassos de avuy desapareixerían.

Negarlos aquest ausili, es com si á un pobre naufrech que brega desesperat ab las onadas, en lloch de tirarli un cap, se 'l rematés de un cop de rem.

Es una crueltat incompatible ab los sentiments humanitaris de una Corporació, respecte de la qual volém creure que en aquest punt no ha meditat prou bè lo que feya.

Si es aixís, sempre tè á la seva má 'ls medis de remediarmo.

Una corporació modesta *Lo Foment de l' Agricultura* de Badalona, está á punt de celebrar un *Concurs vitícola*, baix la iniciativa fecunda del meu incansable company, lo Sr. Tobella, director del *Art del Pagés*.

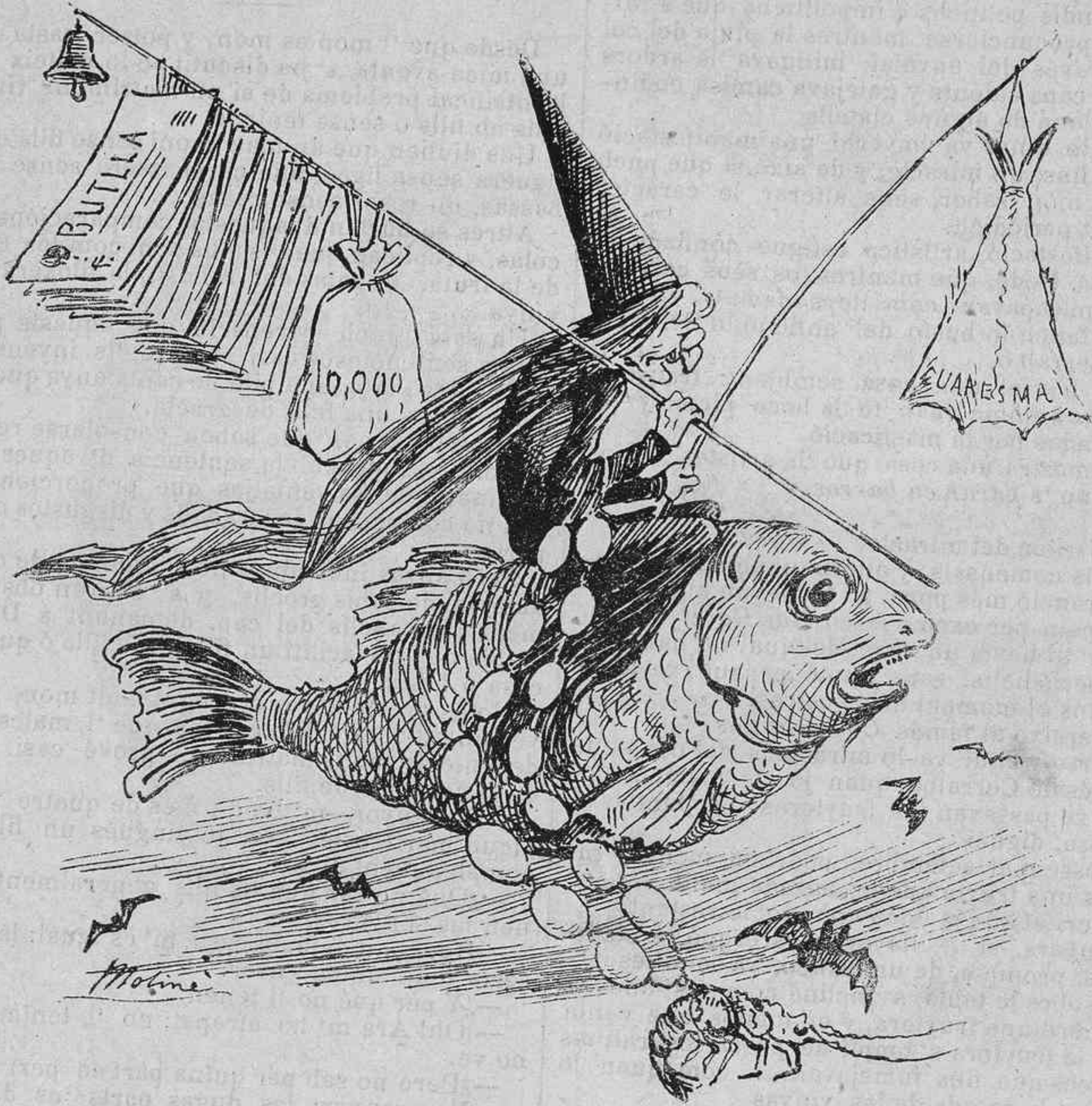
De la mateixa manera, la propia corporació celebrá á primers de juny del any passat un concurs de pulverisadors que doná, si mal no recordo, resultats excelents.

Quan todas las plagas imaginables semblan haverse conjurat per estroncar una de las fonts de riquesa més importants de Catalunya, es consolador l' espectacle que ofereix una corporació particular, dedicantse á propagar entre la gent del camp, la manera de combátrelas.

Pero ¿y ab quina ajuda conta *Lo Foment de la Agricultura* de Badalona? Únicament ab sos propis medis. Fins ara ni la Diputació, ni 'l govern s' han recordat de la utilitat de aquests concursos.

Lo pagés arruïnat no tè altras relacions ab lo govern que las que aquest sosté ab ell, per medi del recaudador de contribucions ó del comisionat

ENTRADA TRIUNFAL.

Aquí tenen la Quaresma,
seca com un bacallá.
¿Saben qué diu? Que dejunin...
los que no tinguin menjá.

de apremis. En vá veurá 'l pobre pagés buidas las bôtas del seu celler; lo qu' es pèl govern han de rajar sempre, com si fossen plenas.

Pero 'ls pagesos fan mal.

Jo al seu puesto abandonaría las vinyas de una vegada y que 'l govern se las cultivés si es que t'è pit per ferho. En lloch de la penosa feyna de carvar y esmagencar, torrantme á la llum del sol, y encrostissantme mans y péus entre 'ls terrossos, me dedicaría á una ocupació més divertida.

Abundant en tals ideas, *Lo Foment de l' Agricultura* de Badalona, podria pendre 'l títul de *Foment de la crta caballar*, construhir un hipódromo y dedicarse de plé á plé á las carreras de caballs; y ja veuria llavors com lo govern y las corporacions oficials que avuy desdenyan los seus esforços en pró de l' agricultura, s' adelantarian á oferirli premis valiosos, com acostuman á ferho sempre en semblants cassos, á favor de una festa que t'è tan de tonta, com de aristocrática.

Y algun inventor de refráns podria dir:

—Qui treballa, badalla; qui reposa, gosa.

Hem comensat la present crónica ab un recort del Carnestoltes; acabémla del mateix modo.

Que la virolla corresponga al *punyo*.

Los únichs que han celebrat lo Carnaval y que segóns sembla, han lograt divertir-se molt son los carlins.

Avants arribava á Barcelona 'l marqués de las Cabriolas que tot ho animava: pèls carcas ha arribat també un senyor Marqués animantho tot ab la seva presencia.

Los homes de la boyná s' han desbordat: han celebrat balls y concerts; sessions y vetlladas y hasta un tech á Miramar, ab los seus correspondents brindis.

Un carlista ab la copa á la má y brindant, me fa 'l mateix efecte que un liberal vestit d' escolá y ajudant la missa. No hi puch fer més.

Las expansions manducatorias inventadas pèls progressistas y adoptadas després per tots los partits liberals, las considero incompatibles ab un partit que may hauria de haver arribat á tal extrem, si es cert, com pretenen molts, que camina cul-arreras.

Pero en fi, era 'l diumenje de Carnestoltes... y bè han de tolerarse certas *llibertats*, fins als enemics de la *llibertat* mateixa.

No es propi de la ESQUELLA entretenir-se á glosar los brindis polítics é impolítics que á Miramar van procunciar-se, mentres la pluja del cel filtrant á través del envelat, mitigava 'ls ardors de aquells caps calents y gotejava camisa endintre per la llana de alguns clatells.

Pero en lo dinar va haverhi una manifestació artística y fins un miracle, y de aixó sí que puch parlarne á món sabor, sens alterar lo carácter del present periódich.

La manifestació artística estigué confiada al escultor Sr. Rodó, que mentres los seus correli-gionaris andrapavan com llops afamats, ell modelava en fanch lo busto del anfitrió lo Sr. Marqués de Cerralbo.

May s' hi fet una cosa semblant: treure 'l retrato de un home quan t'è la boca plena y las galtas infladas per la masticació.

Aixó demostra una cosa: que 'ls artistas carlíns de rassa, no 's paran en barras.

Y ara parlém del miracle.

Entre 'ls comensals, y alternant ab nobles rancis de la ranció més pura, s' hi veyan alguns cabecillas, com per exemp'le en *Nas Ratat*

Pero n' hi havia un altre, del qual no han parlat los periódichs, sens dupte perque va ferse fonedis fins al moment dels postres.

Me refereixo al famós *Caga-rahims*.

Per cert—y aquí ve lo miraculós del cas—que 'l marqués de Cerralbo, quan ja 'ls afamats comensals se passavan las fruyteras, buydantlas á tota pressa, digué:

—Si fossem al setembre, podríam menjar rahims. Es una fruyta que m' agrada molt.

.....¿Veritat que ja endavinan tot lo restant?

Sí, senyors, sí.... llavors aparesqué 'l famós cabecilla: prompte, de un brinco, va ser d' espar-denyas sobre la taula, s' incliná com si s' anés á seure sobre una fruytera, y en menos que canta un gall, la fruytera s' omplí de preciosos rahims tan frescos que fins fumejavan.... com quan lo sol dissipa la rosada de las vinyas.

Y ab una rialla de satisfacció presentá la seva obra al Sr. Marqués. dihentli:

—Aixó no ho sabem fer sino nosaltres.... Tingui, ja se 'ls pot menjar ab tota confiança, que aquets sí que no 'ls ha tocat lo sulfat de coure.

P DEL O

SONET.

M' agrada, com á molts, tení una dona
per festejar: que sigui molt garbosa,
ben amable, ben fina y carinyosa,
ben guapa, y ademés un xich grassona.

Que tingui ó nó, diners tant se me 'n dona,
mentres no pequi gens de capritxosa;
que sigui, com vull, pura y virtuosa
y de totas las donas la més bona.

Aixís, ja n' hi tingudas jo una pila
dihéntnos, tal vegada, mil mentidas
y exposat sempre á rebre un fatal mico.

Mes pensant de un casat la trista fila
y ab la sogra, remeys, metjes y didas,
ho deixo corre y dich:—¡No m' embolico!

J. ALAMALIV.

SENSE FILLS.

Desde que 'l mon es mon, y potser hasta desde una mica avants, s' ha discutit ab lo mateix calor l' intrincat problema de si un matrimoni viu més felís ab fills ó sense tenirne.

Uns diuen que un matrimoni sense fills es una figuera sense figas, una carabassera sense carabassas, un roser sense rosas....

Altres se bur'an d' aquestas comparacions agrícolas, y replican que 'ls fills son com los corchs de la fruta, as ratas del rebost, la filoxera de la vinya...

Un sabi grech —y reparin que aquestes pensaments sentenciosos casi sempre 'ls inventan los sabis —deya fa ja una pila de cents anys que «'l no tenir fills es una felís desgracia.»

Hi ha personas que saben consolar-se resignadament, escudats ab la sentencia d' aquest sabi, y opinan que las ventatjas que proporcionan los fills no compensan los traballs y disgustos que reportan

Pero altres individuos no s' entenen de camándulas ni de sabis grechs, y s' estiran obstinadament los cabells del cap, demanant á Deu ó al diable que 'ls faciliti un fill ó una filla ó qualsevol cosa p' l' istil.

No es precís haver crregut molt mon, per haver tingut ocasió d' observar que 'l malestar y la desunió de molts matrimonis prové casi sempre de la carencia de fills.

—Sí, senyor—m' ha dit més de quatre vegadas algun marit estéril—si jo tingués un fill, seria completament ditxós.

—¿Qué no sab que 'ls fills generalment los tenen las senyoras?

—Bueno, jo ó la de casa, m' es igual: la qüestió sería tenir un sucesor.

—¿Y per qué no 'l tenen?

—¡Oh! Ara m' ha atrapat: no 'l tením perque no ve.

—¿Pero no sab per quína part se pert la cosa?

—No, senyor: las dugas parts 'ns doném la culpa mútuament. Ella diu que soch jo; jo crech qu' es ella.... y 'ls anys van passant y las criaturas compareixen á tot arreu, menos á casa. ¡Y pensar que jo 'm contentaría ab una, ab una sola, per petita que fós!

Los matrimonis que desitjan descendencia, 'l primer any acostuman á passarlo tranquils. Pero quan arriban al segon y veuen que l' angelet de las alas blancas no compareix ab la panereta tradicional, comensan á mirarse ab certa desconfianza y 's preparan per adoptar disposicions enérgicas.

—Mira—diu un marit que 's troba en aquest cas—reparo que encare no 's veu res.

—¿Qué vols dir?—fa ella, comprenent ahont va á parar.

—Vull dir que 'l fruyt de benedicció que esperavam tarda molt á arribar....

—¡Oh!—replica la pobreta baixant lo cap—¡qué vols que hi fassi!.... ¿qu' es culpa mèva?

—Ni mèva tampoch. Me sembla que no pots pas dir que....

—Y ara! ¿quí t' ha parlat d' aixó?

—Bueno: 'l certus es que convé espavilarnos. Interinament comensarém á mudar d' ayres.

—¿Vols dir anar á viure á fora?

—No n' hi ha necessitat. Aixís com ara estém á dintre de Barcelona, anirem al Ensanxe. Y en lloch de buscar un primer pis com lo que tením

¡HOME AFORTUNAT!

Avants, la soberbia breva
del càrrech de concejal:
avuy, la de Secretari
del Hospital provincial.

avuy, procurarem llogar un quart ó un quint.
¿Qué 't sembla?

—Podém probarho..... ¡Com que diu que aixó
devegadas se d' un tres y no res!.....

Los casats supersticiosos las enfilan per un al-
tre cantó, y ab l' esperança de sortirne d' una
vegada, se 'n van resoltament á Nuria á ficá 'l
cap á l' olla.

A alguns los hi surt bè, á molts no 'ls dona cap
resultat y á altres los passa que 's quedan sense
criatura y sense dona, á conseqüencia d' una ca-
lipandria que la infelís agafa en aquella gelada
temperatura y qu' en pochés días se la emporta
al camp de la quietut.

Quan un marit té verdaderas ganas de ser pare
y no logra conseguirho, es capás de fer qualsevol
barbaritat.

N' hi ha que fins arrikan á pegar á la dona,
per veure si la llenya li ocasiona una reacció que
li fassi cambiar la naturalesa y la transformi en
mare fecunda.

Molts comensan á comprar llibres y tractats
referents á la materia y perden tota la nit, llegint
cosas que no comprenen. Y naturalment, perden

la nit llegint, la desitjada paternitat s' allunya en
lloch d' acostarse.

Un tanoca conegut mèu s' esbravava oferint ci-
ris y més ciris á un sant que tenia din re un es-
caparate.

—Veyám—me deya ell—si d' aquesta manera
lograré veure realisats los mèus afanys.

—¿A copia de ciris?

—Sí. ¿Que vols dir que no poden tenir virtut?

—¡Home! ¡Si tan llarchs son y de tantas classes
te 'n fas venir á casa!... Devogadas...—

Tractantse d' aquest assumpto, se senten cosas
verdaderament estupendas.

Jo hi conegut un casat que va comprar una
sombrilla verda á la seva senyora, perque li van
dir que las sombrillas verdas eran una potencia
prolifica.

Un altre la feya anar casi bè á tots los balls,
informat de que la dansa posseheix virtuts mara-
vellosas.

Finalment, fins hi arribat á sentir dir á un d'
aquestos aspirants al empleo de pare de familia:

—Mientras pogués tenir un fill, sería capás de...
tancar los ulls y no veure res. —

A la qüenta volfa dir... convertirse en cego de conveniencia.

Y ¿veuhén lo que son las cosas?

Quant tants y tants pobres marits se tiran lo cap per las parets, fent cárrechs á la Providencia que 'ls nega 'l gust de tenir un hereu, un honrat treballador me deya no fa molt temps, ab veu trista y afligida:

—Voldria que Deu, sense matármén cap, fes lo miracle de que 'ls dotze fills que tinch se 'm quedessin convertits en dos ó tres.

Aixís va tot en aquesta vall de llágrimas.

Ab los fills passa lo mateix que ab los diners.

Uns ne tenen poch: altres ne tenen massa.

Y es que al mon hi ha tot lo que hi ha d' haver.

Sino qu' está mal repartit.

A. MARCH.

LAS APARIENCIAS ENGANYAN.

Sè que vas dir á una amiga,
tot fent desdenyós posat,
que jo ab tú may faré lliga
perque soch massa aturat,
molt platónich, y además,
trist, serio y poch aixèrit
y tú ansías un promés
ben alegre y atreuit...

Ay, noya, ja estás ben fresca
si aixó tú has pensat de mí:

ESPERANT.

Ara cús ab molta mandra:
quan lo sèu promés vindrá,
posarán fil á l' agulla,
iy allí la veurán trescá!

tú ignoras que per la gresca
faig vint horas de camí...

No sabs que 'm sobran l' humor,
l' empresa y l' atreviment,
tan com me faltan amor,
bona fé y enteniment.

Per lo tant, lo que pregonas
creu que de dintre no 'm surt;
já un l' estiman tantas donas
si 's demostra un xiquet curt!

Ja que ab tú m' hi equivocat,
d' aquí endavant, pèl nom méu
te juro no sé aturat

ja que tú m' has donat peu;

y com aucell ó bè estel,
rendint tribut á tas gaals,
soch capás de volá al cel,
si 'm donas cordill... ó alas.

P. TALLADAS.

VIDA PER VIDA.

Potser l' haureu vista alguna vegada. Vosaltres jovenets que al diumenge al dematí us arribéu tot passejant al hermós Passeig de Gracia per passar una estona seyent en un dels banchs de pedra de la part dreta, ja us hi hauréu fixat més de una volta. ¡Qué hermosa es la Teresa, qué grassona, y sobre tot, qué robusta y roja!

Tothóm al véurela per primera vegada, per més que no s' hi fixi, compendrà que es una dida, y no de cap infant nascut entre pallas, sino en llit de ploma, encaixos y sedería. Bè massa que ho diu son blanch devantal guarnit de fistóns y brodada cenefa que ressalta més ab lo perlejat de son turbant b n caragolat per sobre sa vigorosa mota de cabell negre-mora, deixant veure sas rojas y carnosas orelles ostentant capritxosíssimas y valiosas arrecadas.

¿Y 'ls pits? Oh, aquells pits donan gust de mirar; son dugas fonts de las quals raja la vida y robustés arrencats dels afraus y ubachs vergers de la montanya. Cerca las dos flexibles proeminencias un —á istil de rosari— engranatge format ab monedas de plata penjant de ell un valió medalló, com cerca ab forta muralla y capritxós reixat, l' opulent propietari son cobdiciat jardí. Y que lo que de allí raja val molt més que l' or y argent, no hi ha que posarho en dupte; bè prou que ho diu la criatura que porta en sos brassos; miréuvosla y veuréu quánta vida d' allí ha rajat.

Pintors y escultors que us extasiéu contemplant una Venus de Milo, y tot perque brolla de ella arréu la bellesa, ¿per qué no us extasiéu també davant de una d' aqueixas matronas de las quals brolla arréu la vida? La Teresa podria servirvos de un acabat modelo; ¡que bèn formada que está!

Tant bon punt D. Estanislau la vegé, ne quedá prendat; una que ja l' hi havia dit lo metje que hi enviá á escullirla:—«Amich, l' hi faig baixar una matrona com n' hi ha pocas; es ben cert que las penyas y afraus de la montanya crían monstres; però monstres de salut y robustés com lo que li baixo, no se 'n crían ni aquí ni á Russia. Será pèl s' u hereu una font de vida.»

Y aixís la buscava D. Estanislau, es á dir, tal com la buscan tots los que com ell han viscut y viuhén. Joves degenerats pèls vicis que en ells se ceban constantment, atrets poch després pèl capritxo ó per la conveniencia, véuhense obligats

à maridarse ab una senyoreta de cos d' espígol y carn de bolado que no ha conegut altres colors que los que li proporciona sa *toilette*; casi impotentas y ab lo mal gèrmen legat per sos viciosos pares, no poden esperar gaires dots de vida en los seus fills, y desconfiant de pujar á plech de bè ab son natural y propi aiment á la criatura, fill raquílich de sa impotencia, es quan fièn sa salvació á una d' aqueixas robustas donas que, llevat de diners, de tot los hi sobra, fins vida.

Lo sacrifici que feu la Teresa al baixar á Barcelona foune gran; però fills meus, la miseria á tot obliga, puig que com l' amor es mare de totes las estratagemas. Son marit es un bon home, un sér que no sab qué cosa es món ni l' ha vist jamay per un forat. Germá dels roures y de las alzinas, puig que de entre ells ha xupat vida, no ha tingut may cap malaltia ni ha estat may ni un moment lo marit de cap altra dona, havent també ella correspost fidelment al seu marit. ¡Y cóm de altra manera, si la Teresa y en Magí desde petits se conegueren y estimaren; si desde noys, aquells penyals prehistòrichs y aquells arbres centenaris y carregats de seny los vigilavan mentres pastoravan sos respectius remats parlant de son amor, y s' extasiavan de gust pensant en lo dia que son Deu los uniría esposos per tota la vida!

Arribá aquell temps tan desitjat; pero un cop casats, estimat lector, lo Mas Blanch, habitat per

la felís parella, s' omplí de canalla, y lo més negre fou que aquesta entrá á la casa en companyia de la miseria. ¡Pobre Magí, y sobre tot, pobra Teresa! ¿cóu guanyar lo pá per tanta familia? Prou malehiren més de una vegada aquell nou estat que de joves tant se feya apeteixer.

Per fi, la sort los protegí un moment; se 'ls hi morí l' infant més recentment nascut, quan tot just comptava quatre mesos.

—¡Oh, Providencia quín raig de llum!—exclamá la dona. Fins tal vegada, á no conservar en son cor un borrhall de aquell amor no desconegut per cap mare vers sos fills, una nit l' hauria ofegat per llevarse al ensendemá lliure de tan pesada carga. Pero nó, era un fill de sas entranyas y no pogué tant.

En veient al metje enviat per D. Estanislau, la Teresa no trigá molt en pèndrer sos consells y baixar á Barcelona ab aplauso del seu marit, que veje sortirli 'l sol en mitj de la més negre foscor.

Dida com es de tan opulenta familia, D.ª Mercé, la esposa de D. Estanislau, l' aprecia en extrém y li mira totes las consideracions; l' hi té una filla de deu anys á casa á fi de ajudar en lo possible á las minyonas, y l' hi envía á col·legi, perque aixís al ser gran, puga esser una bella noya lluny de las rocas que la vejeren naixe; y amés amés d' aixó, com á paga del didatje, no li fan falta tots los mesos deu duros en bona mo-

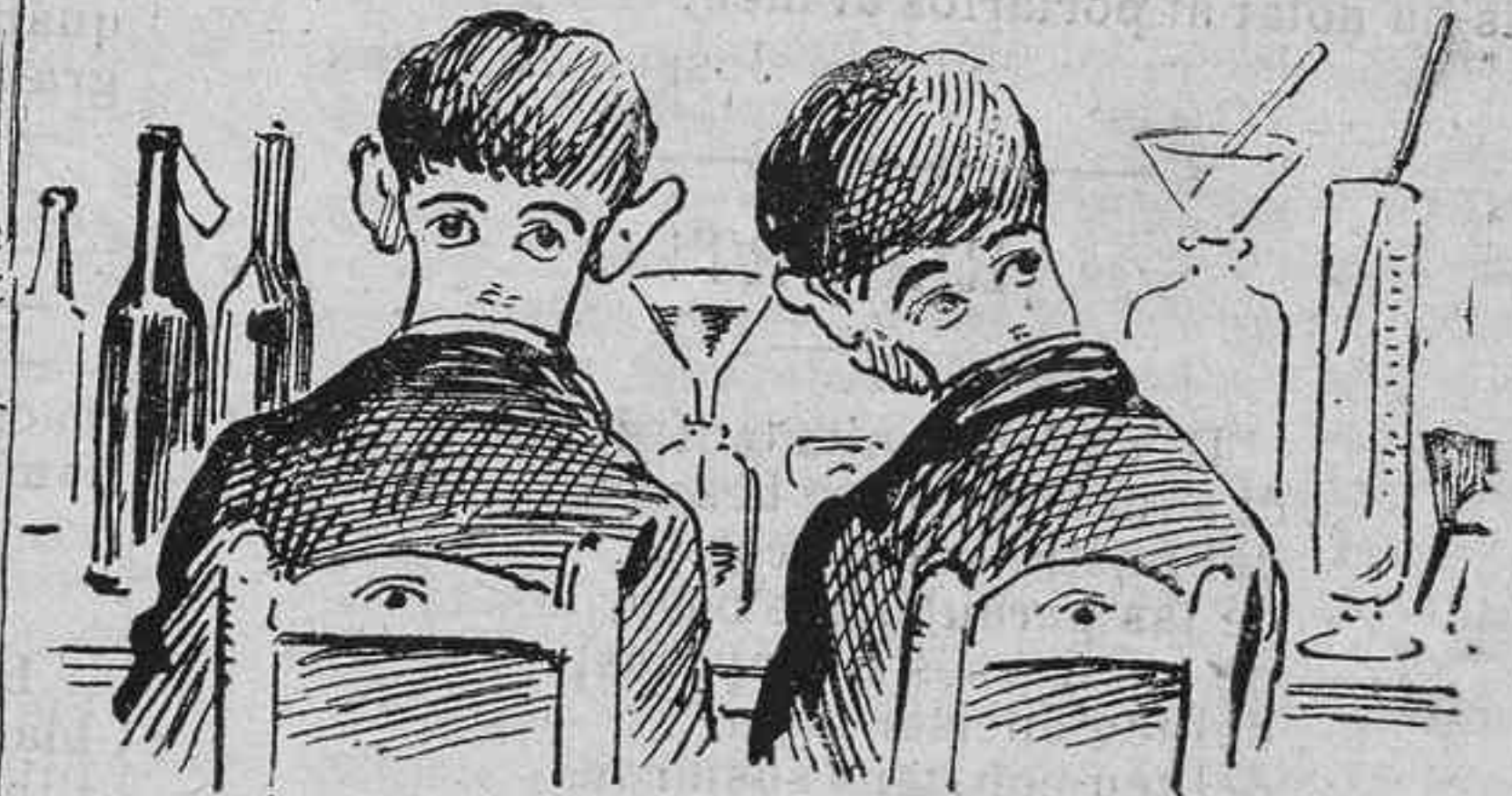
LOS VINS Y 'L LABORATORI.

VI FET DEL DIA

LABORATORI MUNICIPAL

TOT ES BÓ; TOT ES BÓ!!

—¿Quinas porqueriotas hi poséu al ví, que t'è aquest gust?
—¡Cap! Hi posém fuxina, bastant campetxo, esperit alemany, aygua... y res més.

Uns senyors que tenen los ulls al clatell.

—¡Com hi ha món, no sè qué dimontri pensa en Cánovas! ¡Acepta lo sufragi... democratisarse...! ¡Psè!...

—Decididament, la medicina es una ciencia molt difícil. Sobre tot quan un ha de curar personas qu' están bonas... y s' empenyan en que están malaltas.

neda que envia á son pobre marit y fills, perque en lo semi-paradís en que avuy ella 's troba, sent més y més lo que en la montanya déu sufrir sa pobre familia.

Benehida siga tanta caritat. Es ella, la Teresa, la font de vida, que diu á sos protectors:

—Doneume, vosaltres que podéu, recursos per atendre á las exigencias y necessitats de mos pobres fills, y jo en cambi donaré á vostres heréus, vida, salut y robustés que tanta falta 'ls fá pera gosar dels molts privilegis de que la Naturalesa 'ls ha dotat al portarlos al mèn.

JOSEPH ALADERN.

¡RECORT!

D' aquellas nits tant ditxosas,
d' aquell constant besoteig,
del nostre viu xarroteig,
de tas paraulas me'osás,
de tas frasses carinyosas,
del tèu enciser mirar,
del tèu constant sospirar,
y en fi d' aquell gran amor,
me 'n queda sinó un recort:
¡lo reuma que vaig pescar!

M. RIUSEC.

ACUDITS.

Diálech:

Ella:—Vaja, aixó no pot durar, Joanet: fins aquí hem arribat: vésten en nom Je Déu.

Ell:—¡Oh! Espérat, espérat: quan se despatxa á algú se li donan vuyt ó quinze días de temps per buscarse..... un' altra promesa.

Un membre de la societat protectora de animals y plantas estava dinant á taula ab un fill sèu, quan vejà que aquest se dava de prompte una gran bofetada.

—¿Qué fas, noy?—preguntá 'l pare.

—He mort un mosquit que 'm picava.

—No ho fassas may més, fill meu.

—¿Per qué?

—Perque no. Quan te piqui un mosquit, pren paciencia y no 'l toquis, que potser es un pare de familia que s' está guanyant la vida.

Z. ZURBANO.

Lo rector de una parroquia está á lo que sembla, molt atrafegat, recorrent ab gran interés lo llibre de casaments.

—¿Qué potser vol fer algún càlcul estadístich?—li pregunta 'l vicari.

—En efecte—respón—voldria saber si 's casan més homes que donas.

Un regidor agraciat ab una creu, va escriure

(Dibuixos de Mariano Foix.)

—Que diguin lo que vulguin d'aquesta fatxada. Lo certus es que ara la Catedral sembla casi bè nova.

—¡Aném á corretgir las probas de *El año pasado*! ¡Tan fácil fos corretgir los bunyols que l' any ha fet, com esmenar los errors de la sèva historia!...

una carta al ministre, que contenia 'l següent párrafo:

«Ara que tinch la creu, puch assegurar á V. E. que faré tots los possibles per meréixerla.

D. MONT.

No posis may la firma en cap escrit sens llegirlo previament lletra per lletra, perque ja diuen que «quí firma paga».

Ara, si algun día arribas á figurar en nómina, alashoras firma á ulls cluchs, perque aquí es al revés: «quí firma cobra».

—¿Per qué dels sabis y dels politichs eminentes se 'n diu homes de talla?

—Perque tallan lo bacalá.

AGUILETA.

LLIBRES.

TRATA DE BLANCAS.—*Novela social*, original de EUGENIO ANTONIO FLORES.—¿Veritat que 'l titul promet? Donchs la novela paga. Es la historia de una desventurada dona, víctima de la fatalitat y de la falta d' experiència que l' entrega al exercici de la prostitució; y resulta dels incidents variats de aqueixa historia trista y en alguns moments fins repugnant, que aixís com está abolida desde fa molt temps la trata de negres, subsisteix avuy encare ab tot rigor la trata de blancas, causa de moltes iniquitats y de terrib'es escándols

L' heroína de la novela del Sr. Flores comença la sèva carrera á Zaragoza, la continua á Barcelona y la termina á la Habana de una manera desastrosa. ¡Terrible ensenyansa per la juventut extraviada, al mateix temps que avís saludable als governs que consenten certas infamias!

Lo llibre es interessantíssim; está escrit ab soltura y facilitat, y desde que 's comença fins que 's termina no 's deixa fácilmente, tal es l' atenció que desperta.

Adornan l' edició una magnífica cuberta ab cromo y algunas láminas intercaladas reproduhint los passatjes més interessants del llibre, degudas una y altras al llapis del aplaudit artista señor Gómez Soler.

ROMANCES DE CORTÈ Y VILLA, por Francisco Grás y Elias. Lo Sr. Grás es dels pochos escriptors cataláns que manejan ab facilitat y soltura la llengua de Cervantes, doblegantla á sòn antoig, sense produhir aspessas ni incorreccions. Són últim llibre, precedit de un pulit prólech de don Frederich Soler. l' acredita de poeta fácil y garbós, abundant y fluhit y molt coneixedor del bons escriptors castelláns.

Tots sos romansos son altres tants quadros de costums a'guns d' ells de últims del sigle passat y primers del present; quadros pintats ab molta viva en los tochs y ab verdader caràcter d' época.

Aixís lo llibre resulta de una gran amenitat, y 's fa digne de aplauso, ja que lo que conté no son versos fútils é insustanciais, sino un treball ple de vida y esmeradament cisellat.

Donan varietat al text capritxosos dibuixos dels Srs. Diéguez, Gómez Soler y Vázquez, y 'l llibre està enquadrnat ademés en una bonica cuberta.

POESÍA DEL PORVENIR, per D. F. Salazary Quintana.—Qu' es infinita la manera de sentir la poesia ho demostra aquest llibre, qual autor destina la forma métrica al anállisis y á la crítica, separantse de la manera de apreciar la bellesa á que solen mostrar preferencia los demás poetas. Per aixó sens dupte ha donat á la colecció de sas composicions lo títul de *Poesia del porvenir*, aspirant en realitat á un nou sistema de cultivar la poesia, obrintli nous ideals, y en alguns cassos fins donantli novas formas.

Lo Sr. Salazar, materialista convensut, escriu lo que sent y tal com ho sent, lo que dona á sas composicions una de las qualitats més recomenables: la sinceritat.

Aixís ho observa ab molt acert l' eminent *Pt y Margall*, qu' en un magnífich prólech, que no té més que 'l defecte de ser massa curt, serveix de introductor del poeta davant del públich.

L' edició es esmerada, contenint numerosos grabats intercalats en lo text y una bonica cuberta al cromo, deguda aquesta última al celebrat dibuixant Sr. Moliné.

REY Y MONJO.—*Tragedia en tres actes y en vers*, original de D. ANGEL GUIMERÁ.—Hem rebut un exemplar d' aquesta notable producció que s' está aplaudint en lo *Teatro Romea*.

RATA SABIA.

DIÁLECH.

—¿Coneixes á la María,
la pubilla de cal Not?
Tè quinze anys y es fadrineta...
—¿Fadrineta.....?

—De debó.

¿No has notat may com voltejan
lo seu mas uns quans minyóns?
¡Oh! y que son de casas bonas...
—¿Casas bonas...?

—Las millors.

L' heréu Met prou la festeja,
prou li dona rams de flors,
mes ella diu que vol probas...
—¿Que vol probas...?

—Sí, d' amor.

Lo pobret cóm s' hi escarrassa,
cóm li mostra sa passió,
y ella sempre fent la tonta...
—¿Fent la tonta...?

—Es que no 'l vol.

Sé qu' estima á un' altre jove
que li tè robat lo cor;
es del plá y tè moltes fincas...
—¿Moltes fincas...?

—Dèu n' hi dó.

Mes lo pare de la mossa
crech que no hi convé ab aixó;
vol per gendre un pagés guapo...
—¿Pagés guapo...?

—Y bon minyó.

Perque 'ls joves no li agradan
si de montanya no són;
puig los del plá tenen vicis...
—¿Tenen vicis...?

—¿Cóm hi há món!

—Donchs aixís pot fe una cosa
y crech será la millor;
si no estima á cap dels joves
que li menan afició
y 'l seu pare de cap modo
la vol dá á un tarot-lirot,
que 's posi... de majordona
y així acabarà d' un cop.

¡S. Y CIERRA ESPANYA!

PRINCIPAL.

El Herrero, obra del popular novelista francés Ohnet, ha sigut un nou triunfo per la companyia que actúa en aquest teatro.

No es necessari ocuparnos de la comedia. *Le maitre de forges*, que aixís se titula l' original francés: ha sigut ja representat per varias companyias, ab diferents títuls. y LA ESQUELLA ha donat á son temps la seva opinió respecte al mérit de l' obra.

Lo que sí debém alabar, sense perill de caure en exageracions, es la delicada execució que li ha donat la companyia del *Principal*. Desde luego 's véu que l' obra ha sigut ensajada ab un cuydado minucios: no 's pert cap detall, no s' olvida res. Los personatjes parlan y 's mouhen ab soltura y naturalitat, respirant la nativa *bonhomie* de que la comedia está empapada.

Ajuntém los nostres aplausos als que 'l públich va tributar á tots los intérpretes de *El Herrero*, especialment á las senyoras Tubau y Gambarde-lla y als senyors Amato y García.

LICEO.

Lo ball *Messalina*.....

—¿Qué? ¿que va á repetir lo que deya la senmana anterior? Ja ho sabém: pot estalviar's ho.

—Pues m' ho estalvió. ¡Cap á un altre teatro!

ROMEA.

Restablert lo senyor Bonaplata, han continuat las representacions de *Rey y monjo*. Los actors están més segurs y possehits dels seus papers, y l' efecte de la magnífica tragedia del senyor Guimerá ha anat creixent de dia en dia.

CATALUNYA.

De tiples com la Campos n' hi ha pocas y pasan altas. Nos atrevím á assegurar que feya temps que no havíam vist á Barcelona una artista que valgués ni la mitat de lo qu' ella val.

En primer lloch es simpática, irresistiblement simpática. Té una véu agradable, fina, delicada, que s' enganxa al oído d' una manera dolça é insinuant. No vajan á figurarse que la Campos siga una artista d' aquestas que deuhén l' éxit al seu *descoco*. Fins en los papers alegres y lleugers, s' hi veu en ella la senyoreta, modelo de distinció y suprema elegancia.

L' hem vista en *Los de Cuba*, *Los baturros* y *Tío, yo no he sido*, y sempre ha estat á la mateixa altura, conquistant aplausos á cada pas.

Si van al teatro de *Catalunya*, ja sabrán dirnos si tením rahó al afirmar que la senyoreta Campos es una artista notable.

NOVEDATS.

L' estreno de *Ensenyansa superior* va ser un triunfo pèl autor, nostre estimat amich C. Gumá.

LAS NOSTRAS «ACTIVAS» BRIGADAS.
(DEL NATURAL).

Per colocá una pedreta,
lo menos han de ser tres;
fuman, conversan, s'encantan...
y ab un' hora no fan res.

Lo teatro estava pie y beneficiat, senyor Oliva, va ser obsequiat ab numerosos regalos.

En quan al mérit de l' obreta estrenada, creyém millor que res, copiar alguns dels judicis formulats per la premsa de Barcelona.

Diu *La Renaixensa* del divendres passat:

«En lo teatro de Novedats tingué lloch ahir vespre 'l benefici del estudiós galán jove don Joan Oliva.»

«Lo principal atractiu de la funció consistia en l' estreno de la comedia en un acte *Ensenyansa superior*, original del festiu escriptor C. Gumá. Dita producció está escrita ab garbo, en versos fàcils y armoniosos, abundanthi 'ls acudits y las situacions cómicas xispejants. Fou molt ben rebuda del públich, que cridá al final del acte á las taulas al autor de la comedia y als actors, senyoreta Sala y senyors Capdevila, Oliva y Pigrau, que li donaren una bona interpretació.»

Diu *La Vanguardia* del mateix divendres:

«Novedats.—Numerós públich favorequé anit lo benefici del aventatjat artista senyor Oliva.»

«S' estrená una nova comedia del fecundo y festiu C. Gumá, tan conegut del públich per sas innumerables composicions humorísticas. Aquesta vegada s' ha proposat lo senyor Gumá convence als marits dels perills á que s' exposan abandonant la seva dona á casa seva y convertintse en merodeadors. Podria molt bè succehir que 'ls resultés la criada respondona. Un mestre d' escola es qui dona una merescuda lliadó á un marit d' aquesta especie, valentse d' un cosí tonto que arriba oportunament pera servir de *fantoche*.»

«Hi ha en la obra tipos molt ben trassats, abundan las situacions cómicas y hi ha un verdader derrotxe de xistes. Avalora la comedia una versificació fàcil y senzilla com la de Narcís Serra.»

«Lo senyor Capdevila va donar molt caràcter al seu paper, y fou molt ben secundat per la senyoreta Sala y 's senyors Oliva y Pigrau.»

«Lo públich cridá l' autor á la escena.»

TÍVOLI.

La flor del trigo y 1,000 duros han fet lo gasto de la senmana. Ultimament s' ha estrenat la sarsuela en un acte y sis quadros *Hoy sale, hoy!* pero com encare no l' hem poguda veure, haurém de guardar pèl próxim número la nostra opinió.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

També ahir devía inaugurarse aquest teatro ab una companyia d' opera italiana, de la qual parlarém probablement la senmana que vé.

TEATRO CIRCO EQUESTRE.

Un estreno, *Fausto*, parodia d' aquesta inspirada ópera.

L' autor l' ha reduhida á dos actes, y potser hauria estat més acertat reduhintla á un... y hasta tal vegada molt més reduhintla á....

Pero en fi, admetent l' obra tal com es, se 'ns figura que no passarà á la posteritat, ja que com á parodia dista molt de serho, y com á reminiscencia se sembla una mica massa á l' ópera original.

Lo únich que 's fa aplaudir, y que revela un xich d' ingeni, es lo coro de fumadores del primer acte.

L' orquesta, dirigida pèl mestre Pérez Cabrero, molt bè: la execució passadoreta.

Y ab aquesta nota trista,
posém punt á la revista.

N. N. N

INTERESSANT.

Ab donya Cristina Cot,
que fa temps es ma vehina,
y que la pobre no pot
al cap posarse *tarot*
pero porta *mantellina*;
que fan corre pèl vehinat
que sent com es bastant bona,
fa molt temps que l' ha pegat,
sino en traginar lo *gat*,
en portar á coll, la *mona*;
que te una forsa brutal
encare que algú se 'n riga
y ab frescura sens igual
lo mateix fa un devantal
que 's carrega una gran *viga*;
que de casa l' adrogué
sovint surt la tal Cristina,
y veurán, si ho miran be,
que aixís que surt al carré
passeja la *paperina*.

Y donchs b ; ab dita senyora
vareig ballá una *mazurca*,
una nit molt á deshora,
en un ball que la traidora
disfressada aná de *turca*.

JOSEPH M.ª BERNIS.

Vaja, ¿no ho deyam?

Ha passat Carnestoltas y no s' ha efectuat encare lo famós enllás de las dos Ramblas.

Y aixó que l' arcalde s' ho havia prés en gran empenyo.

Pero en materia de obras públicas municipals, los arcaldes proposan y las brigadas disposan.

PEROGRULLADA.

—Veurás com venint ab mí,
no trobarém cap tabola
que 't digui 'l que dius que 't diuen
las vegas que surts sola.

Y cuydado que se las repli. Perque 'ls individuos de las célebres brigadas, recordant antigues y tradicionals hassanyas, sempre polrán dir:

—Dels regidors surten los arcaldes; y als regidors qui 'ls nombra som nosaltres.

¿S'iben aquella famosa berlina de la E C que 's dedicava á introduhir contrabando, realisant en favor del seu amo un negociet de 10 ó 12 duros diaris defraudats á l' administració de consums?

¿Se 'n recordan bé?

¿Tenen present que varem dir que la berlina havia quedat decomisada, y 'l caball també y hasta la manta ab las inicials brodadas?

Donchs, segóns noticias, manta, caball y berlina ja torna á estar tot en poder del seu dueny y senyor, no del cotxero en qual nom estava inscrit lo carruatje, sino en poder del *verdadero conde*; en poder del senyor E C.

La cosa s' ha arreglat bonament mediant una petita multa de 20 duros.

Tals son las nostras noticias.

Per més qu' estiguém molt lluny dels temps feudals, en are avuy hi ha *castells* que no 's ren-deixen tan fàcilment.

Ha mort l' antich catedràtich del Institut, senyor Angulo.

A un estudiant li preguntavan:

—¿Qué me 'n dius de la mort del catedràtich de matemáticas?

—Res... Lo qu' es á mí m' ha fet lo mateix efecte que si s' hagués mort una carabassera... ¡Cuydado si n' havia dadas de carabassas!

La carn ha tornat á pujarse.

¡Qué s' hi ha de fer! Los carnicers s' empenyan en feros guanyar la gloria del cel.

A lo menos fan tots los possibles perque deixém de tenir tractes ab lo tercer dels enemichs de l' ánima.

¡Es una viva llástima!

Los frondosos plátanos de la Rambla s' están morint á la carrera.

Ara n' arrencan un, ara un altre, y al treure'ls del siti que ocupavan, mostran tots los difunts las arrels negras, recremadas, en un estat que causa verdadera tristesa.

Y aquí dels comentaris:

—Son los escapes del gas que 'ls envenenan— diuen uns.

—No es exacte—observan altres— fugidas de gas hi havia avants de que 's coloquessen los entarugats, y 'ls plátanos vivían tan frescos y pomposos. Lo verdadera causa de la mort dels plátanos son los tarugos.

Hi ha qui pretén que moren per efecte del contacte que se 'ls obliga á tenir ab los fils eléctrics del alumbrat y del telégrafo.

Finalment, un estudiant de medicina va dir:

—Jo ho s' de que han mort aquests arbres: es que han agafat lo *dengue*.

S' ha dit que la Cort vindria á passar una temporada á Barcelona, á principis de Quaresma.

No obstant algunas personas influyents en l' actual situació han escrit á n' en Sagasta, suplicantli que fassa tots los esforços imaginables per evitar que vinga.

—¿Es que 'l Palau real del Parch no estarà llest?—ha preguntat D. Práxedes ab extranyesa.

FÍ D' UNA AVENTURA.

—¿Qué vai fè ab aquella xula del dimars de Carnaval?
—Que 'm va clavá una pallissa, qu' encara tot me fa mal.

—Sí, senyor, que ho estaré; pero no li dihém per aixó—li han contestat—si no perque qui *estarà ben llest*, si es que 's realisa 'l viatge regi, es lo pobre D. Francisco.

En efecte, venir la reyna á Barcelona, sent arcalde un altra persona, es massa fort, y n' hi ha prou y massa pera morir-se de neguit y de tristesa.

En lo ball infantil de trajes que la senmana pasada se celebrá en nostre teatro Principal, hi havia un noyet disfressat, segóns deyan los interessats, de pescador de perlas, y ell mateix repartía unas targetas impresas de color de mantega ab lo seu retrato, que deyan: «Héctor F. Varela (hijo). Palacio Baltá, Rosellón, 96, Gracia.»

Lo jurat va obrar divinament no premiant á un noy que viu en un palau y no anava disfressat, al menos de príncep; perque vamos, anar de pescador y feros sapiguer, fent ell mateix de repartidor dels seus anuncis, que tenen tan bona casa, es una modestia que passa de la ratlla.

L' any que vé 'l Sr. Varela (hijo), quan entri al ball, fassi lo favor de fer tirar unas quantas canonadas y anarhi disfressat ab un traje digne del alt rango que ocupa; de lo contrari som capassos de fer una bullanga.

Ara ja ho sab, Sr. Varela (hijo), prepari bè la opinió pública de la época de Carnestoltas y sobre tot no 's descuydi aquellas targetas tan monas.

Capítul dels balls.

Diu un periódich: qu' es á la vegada molt amich de la llana y molt amant de treure las unglas:

«Cotejin ara la gent de pell delicada y sensible, lo ball europeo de avuy ab lo salvatge, y quan vejin que nostres joves delicats de un y altre sexo caminan junts entre las tenebras de la nit per carreróns obscurs y escalas temptadoras fins al saló enemich de la llum del cel, y allí s' uneixen per parellas en estret abrás pera *descriure aquell circul, qual centre es lo dimoni...* etc., etc., etc.»

¡Ay dimoni... dimoni... dimoni!...

Ja tenia rahó 'l Pare Claret:

«¡Ay joven que estás bai' ando que al infierno vas saltando!»

Y á propósit.

En lo ball que va donarse en los salóns del senyor de Espanya, á jutjar per la resenya de algúns periódichs, los convidats estavan tan estrets, que jo no s' si 'l dimoni hi cabia.

No obstant

entre aquellas apreturas es quan fa més diabluras!

La proba es que mentres ballava un *wals*, lo Sr. Llauder director del *Correo Catalán*, va caure.

Y no s' pensin que vulga dir que va caure en alguna tentació. lo Sr. Llauder va caure, en lo senti material de la paraula.

Efectes dels rodaments de cap.

Res: quan torni á Venecia, haurá de dir á don Carlos que li deixi un parell d' húngaras que l' ensenyin bè.

No ho olvidi, D. Lluís, y apliquis. puig considero que 'l caure en un ball aixís, la vritat, no fa guerrero.

Al últim sembla que Barcelona no quedaré endarrerida respecte de las més grans capitals en materia d' exposicions artísticas.

Després de haver conferenciat ab l' arcalde, lo Circul artístich ha discutit y aprobat un reglament que se someterá á la sanció de la corporació municipal, al efecte de celebrar anualment per la primavera una exposició de Bellas Arts y Arts suntuarias.

Que 's realisi la idea, y Barcelona no tindrà sinó motius de felicitar-se de la mateixa.

Y ara al Ajuntamen no li toca sino aprobarla y als pintors posar má al pinzell.

Que no se n vaji tot ab quadrets d' especulació.

A la cámara francesa s' ha presentat una proposició encaminada á lograr l' abolició del desafio.

Per ella s' amenassa ab severas penas als que 's batin y als padríns, y ab castichs si bè més insignificants, fins als periódichs que dongan compte de un *lance personal*.

Veurem si la proposició prospera.

De tots modos, l' abolició del desafio no es tan fácil com sembla.

Jo fins m' atreveixo á creure que 'l día que 's posi á discussió l' assumpto, presenciarem alguna escena per l' istil:

—Jo soch enemich sistemátich del desafio—dirá un diputat contrari á la bárbara costum.

Y un altre aficionat á resoldre las qüestions més insignificants ab lo floret ó la pistola, l' interrompirá, dihent:

—Vosté es enemich sistemátich del desafio, perque tè pòr de desfiarse.

Y l' enemich del desafió, sentint pujarli la sanch al cap, exclamará:

—¡Que jo tinch pòr de desafiarme! Vosté 'm donará compte de aqueixa injuria... Aquí va la mèva targeta.

¿Qué menos podrá fer aquell enemich del desafió, al veures insultat davant de una Assamblea?

Ja veuhem com l' abolicció del desafió es més difícil de lo que sembla á primera vista.

Lo premi gros del últim sorteig de la rifa de Madrid, ha caygut á Sans.

L' import del premi es de 250,000 pessetas «que, segóns assegura un periódich, se repartirán entre un gran número de operaris de aquella població.»

Verdaderament, més valen ells que uns altres que no ho necessitessen.

Pero aixís y tot, aqueixas 250,000 pessetas crech jo qu' en definitiva produhirán més mal que bè.

Deixém apart aquells dels obrers favorescuts, que trobantse possehedors de un capital en que ni menos somiavan, deixarán los hàbits de treball, creyent que la suma adquirida ha de durar eternament.

¿Quánts infelissos, dels que veuhem que alguns s' han enriquit, gracias á un capritxo de la fortuna, no solicitarán davant de un tal exemple, los favors de aquesta?

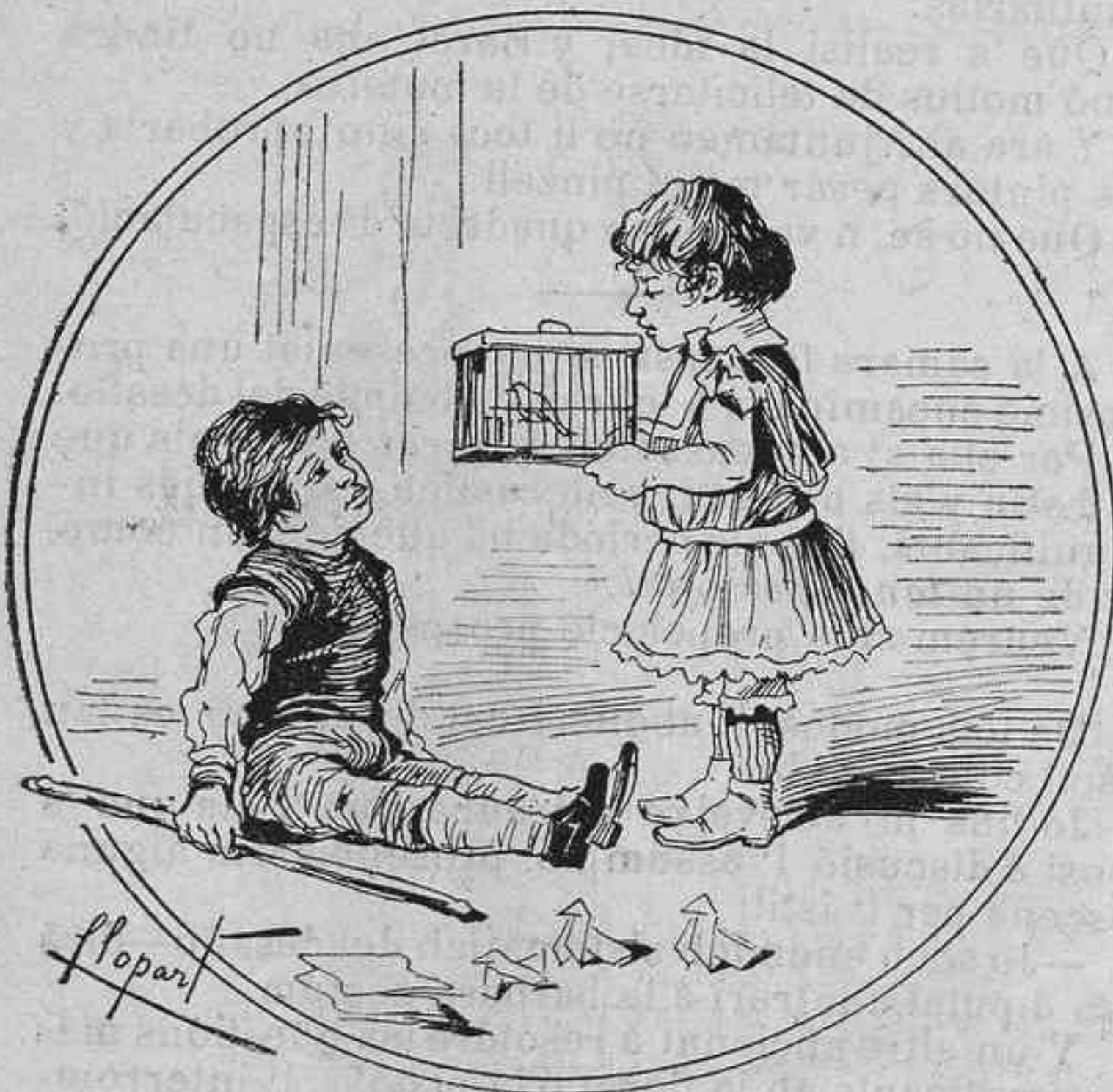
Qui no compra bitllet no treu, y per comprar bitllets ¿quánts no sacrificarán lo pá de la familia?

La rifa es com una guerra. Pero una guerra sorda y de mal género.

Es molt bonich tornar de una campanya, ab lo pit cubert de creus y las mànegas d' entorxats.

Pero per fabricar la gloria de un sol home ¡quánta sanch derramada! ¡quántas existencias perdudas!

CRIATURADAS.

—Tréulo de dins de la gabia y pósal aquí... ¡veurás!
—¡Mell! Desseguít fugiria...
—¿Aquestos no fugen pas?

La verdadera rifa no la tréu en realitat sino 'l govern, que «com oli remena 'ls dits se 'n unta»

Moda nova.

La gran etiqueta á París per lo que respecta al género masculí, ja no consisteix en portar frach vermell, lo qual feya semblar llagostins cuyts á molts individuos de l' ayga-lifa.

Avuy lo frach torna á ser negre, y lo únich de color que 's porta es la petxera de la camisa.

Armilla de gran escot y una petxera colossal roja ó vermella.

¡Ja 'm sembla que 'ls veig!

¡Ay qué monos deuhem estar!

«A veure qui comensa á Barcelona á seguir una moda tan bufona.»

¡Qui fos vehí de Almería!

A lo menos allá tenen un ajuntament que dona joch.

Entre l' arcalde que voldria la majoria dels regidors y l' arcalde patrocinat per la minoria, que ha imposat lo govern, de real ordre, sens dupte perque 'ls almerienses tinguessen motiu de distracció y grat entreteniment, hi medía la mateixa armonía qu' entre 'ls gats y 'ls gossos.

De tal manera que al pendre possessió l' arcalde regi, l' altre no volia donarli.

Y de las paraulas van passar á las obras.

Naturalment, mentres los dos arcaldes s' agarravan ¿qué havían de fer los regidors partidaris de l' un y 'ls regidors partidaris del altre? ¿Descompartirlos? Cá, no: llavors aviat s' hauria acabat la broma, y aquestas cosas es necessari que durin.

Los regidors del un y del altre bando van agarrarse també.

Y 'l públich que contemplava la escena, per no ser menos que 'ls regidors y 'ls arcaldes, també va agarrarse.

La llástima va ser que 'ls municipals anessin á posar fi á una escena tan edificant.

Jo, del ajuntament, los destituhia.

Perque, la veritat, han demostrat interessarse molt poch per las grans qüestions que apassionan al poble de Almería.

A Milán, ahont está en plé vigor la cremació dels cadávres.

S' está efectuant la incineració de una senyora de certa edat un día de un frèt no t rigurós, y un jove de la familia, acostant las mans á la boca del forn y fregantselas de gust, exclama:

—¡Ay, quin consol!.. Aquest es l' únich moment de satisfacció que m' ha proporcionat la m va sogra!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMER.

1. XARADA-ACENTÍGRAFO.—*A m-bros-si-a Am-brosia.*
2. ID. 2.ª.—*Po-llas-tres.*
3. ANAGRAMA.—*Paco-Copa.*
4. MUDANSA.—*Cassa-Massa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo plet de 'n Baldomero.*
6. LOGOGRIFONUMÉRICH.—*Organisme.*
7. GEROGLÍFICH.—*Com més casas, més pisos.*

LOPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

!!! TRES NUEVAS PUBLICACIONES!!!

**TRATADO
DE
BLANCAS**

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL DE

EUGENIO ANTONIO FLORES

Forma esta obra un elegantísimo tomo de 300 páginas en 8.º, con ocho láminas sueltas dibujadas por F. GOMEZ SOLER, grabadas con esmero y encuadrado con una preciosa cubierta al cromo.

Precio 3 pesetas.

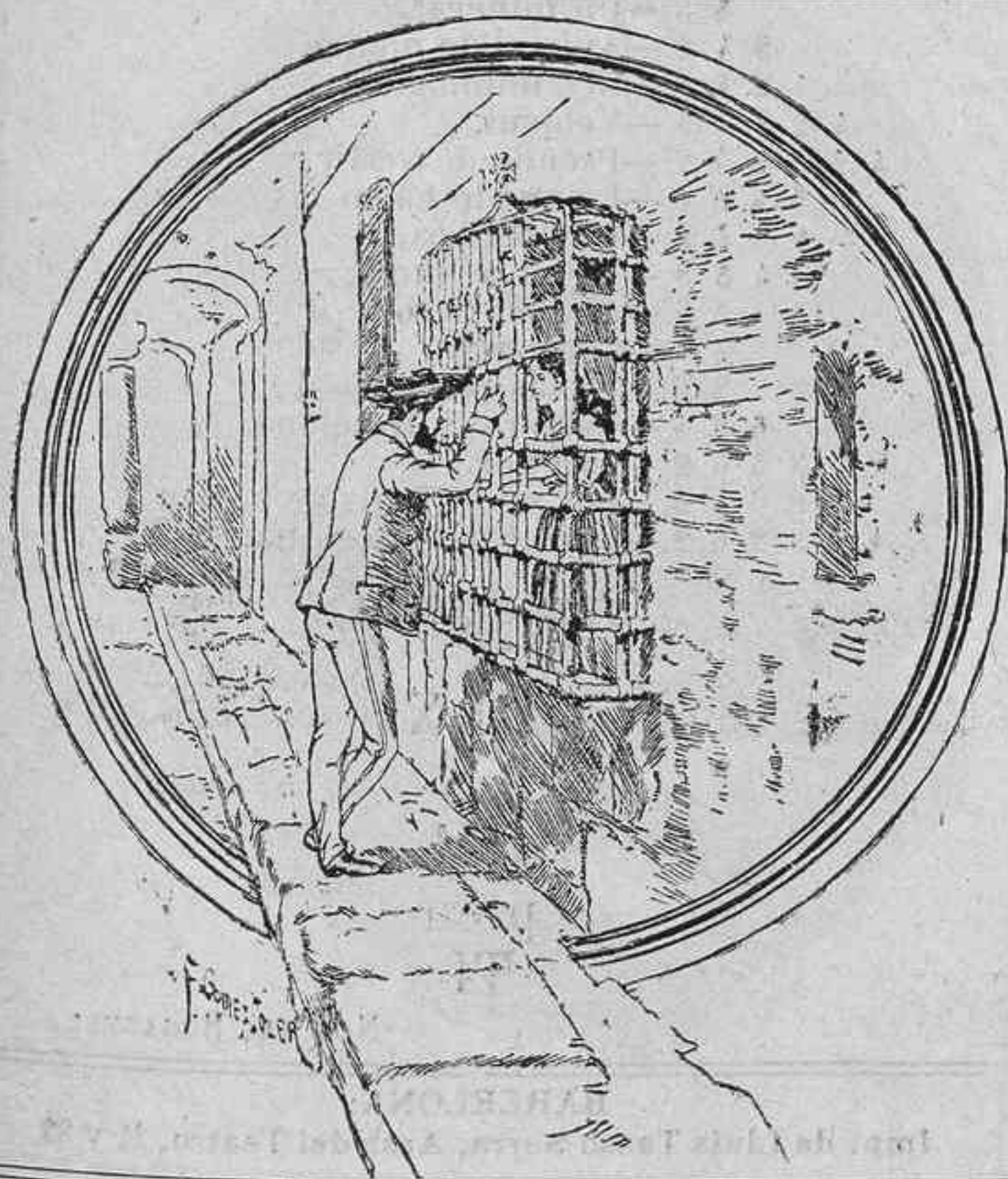
**POESIA
del
PORVENIR**

POR F. SALAZAR

Con una carta-prólogo de D. Francisco Pi y Margall

Forma esta obra un tomo en 8.º encuadrado con una hermosa cubierta al cromo. Contiene 72 dibujos intercalados en el texto, debidos al inteligente pintor F. GOMEZ SOLER.

Precio Ptas. 2'50.

ROMANCES

DE CORTE Y VILLA

POR

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

Con un prólogo de FEDERICO SOLER Y HUBERT

ilustrados por

DIEGUEZ, GOMEZ SOLER y VAZQUEZ

Forma un tomo en 8.º encuadrado con una elegante cubierta en colores. Contiene 48 dibujos intercalados en el texto.

Precio Ptas. 2'50.

Hállanse de venta estas obras en las principales librerías de Barcelona y en la de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Fuera de Barcelona, en las de los corresponsales de la casa.

Trenca Caps

XARADAS.

I.

De una senyora—molt jove y guapa
que t' el marit—fa poch á viatge,
sense mentida—fa tres dissaptes,
jo vareig rebre—una *dos-quarta*:
ahont carinyosa—y ab dolsa parla,
aixís me deya—la hermosa dama:

«Avuy t' espero—no fassis falta,
vaig al Liceo—ben disfrassada
Duré un vestit—(puig *hu tombada*
que á tu ¡salero!—bastant t' agrada,)
de *dos-tercera*—molt eleganta
y deixant veurer—un xich la cama.

«Porta carmel—los—de *tersa-quarta*,
que tú ja sabs—que á mí m' agradan.
Y per final—si un sopá pagas,
¡veurás quin modo—de fer gatzara!
Després de tot—tú ets qui manas,
podré anar—juntets á casa.

«Vina, t' ho prego,—no tardis massa,
al ball t' espero—no fassis falta.»

Y ab dols despido—així acabava,
posant á sòta—la firma, y basta
Jo que ab lo ball—ni menys pensava,
no vaig volguer—embolicarme,
puig surt *segona*—y no m' agrada
aná' escurat—de la butxaca.

No vaig anarhi:—y ella enutjada,
á tal despreci—va conte-tarme:
Va dir m' *total*—de mí ja estava,

L' ÚLTIM MASCARÓN.

Va aná á enterrar Carnestoltás
vestit de salvatge vell,
y si 's descuyda una mica,
per poch l' enterran á n' ell.

qu' era un ingrát,—perjur é infame.
Es dí ab insults—molt s' esbrabava,
mes jo esquinsant—be la *dos-quarta*,
no fentne cas—vareig llensarla,
tot esclatant—una gran rialla.

J. ALAMALIV.

II.

Una *prima-tres* rebé
ahir la *Tot* de 'n Cervera
explicantli la manera
de curars' *dos* mal que t'è

E. COSTA.

ENDAVINALLA.

Als arbres si miras bè
de fixo m' hi trobarás:
ademés só de papé,
y als ganivets m' hi veurás.
Volo, pero aucell no só...
¿Y no ' has endevinada?
Vaja, que ma solució
prou que te l' hi declarada.

J. MORET

MUDANSA.

Un fill de *tot* coneix jo
que t'è afició als *total*,
gastant de *tot* un caudal
per menjá *tot*, d' alló bó.
Menjant, begué un xiquet massa,
armant rahóns á un manyá
y aquest perdent la catxassa
ab dos *tot* l' amenassá.

NAS DE PUNTA INGLESA.

TRENCA-CLOSCAS.

DR. AVISPAS.
CURA EL DENGUE.
CALAF.

Combinar aquestas lletras de modo que dongan lo nom
de tres pobles de Catalunya.

J. VILAGELIU VILÁ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—En la mar.
2 3 4 5 6.—Poble de Catalunya.
3 5 4 2.—Carrer de Barcelona.
3 5 6.—Prenda militar.
4 2.—Negació.
5.—Nom de dona.
5 3.—Un mineral.
5 4 2.—Animal de ploma.
1 2 4 5.—Deu mitològich.
4 2 3 3 5.—Vehícul.
4 2 6 2 4 2.—Prenda de vestir.
3 5 4 2 6.—Lo que hi ha en las costas.
1 5 4 2.—Part del cos.
4 5 3.—Membre humá.
5 6.—Animal fiero.
1.—Consonant.
2 6.—En las cartas (joch).
6 2 4.—Carrer de Barcelona.
3 5 6 2.—Una flor.
4 2 6 4 5.—Los municipals ne portan.
4 2 3 2 6 2.—Carrer de Barcelona.

NOY ROS.

GEROGLÍFICH

×
CMLXI
AL
IIM
pren
TI

NOY DEL BOGATELL.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.